TOVERI

Lännen suomalaisen työväen länenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI

(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 45 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

Syyt tunnetaan jo ennestään

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Feb. 28, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Joitakin päiviä sitte selitimme eräässä toimituskirjotuksessa, miten porvarillisten tutkijalautakuntien, joiden toimena on keinojen keksiminen kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän pönkittämiseksi, on täytynyt nykyisin myöntää kapitalistien petomaisen riistämishalun olevan pääasiallisena teollisuuslevottomuuksien aiheuttajana.

Valiokunta, joka tutki Arizonan työselkkauksia, antoi julkisuuteen lausuntoja, joihin kannattaa tutustua työläistenkin. Tässä muutamia:

"Niin kauan kun ei voittoilun laajemmassa määrässä kyetä estämään niin tarkoin kuin sen estäminen hallinnollisilla toimenpiteillä on mahdollinen, tulee työväestön keskuudessa vallitseva eriarvoisuusajatus estämään sitä antamasta täydellistä kannatustaan sodankäynnille.

"Useimmissa tapauksissa vaaditaan palkankorotusta etupäässä siksi, että kohonneet elinkustannusten hinnat tekevät sen välttämättömäksi, ja sellaisiin vaatimuksiin olisi suostuttava.

"Työväestössä vallitsevan levottomuuden voimatoimenpiteillä tukahuttaminen on ollut tavattoman katkeruuden lähteenä ja tehnyt työväen johtajista marttyyrejä, joiden kannattajajoukko on siten vain lisääntynyt, ja mikä pahinta, elvyttää työväestön keskuudessa sitä ajatusta, että hallituskin on puolueellinen näissä taloudellisissa taisteluissa.

"Liian usein ilmenee kansanvaltaisten sotatarkotustemme ja kotimaisten teollisuusparoonien itsevaltaisen käytöksen välillä liian räikeä epäjohdonmukaisuus.

"Kun työnteettäjät ulkokultaisesti pakenevat uskollisuusväitteen taakse, synnyttää se persoonallista katkeruutta ja lisää levottomuutta. Sellaiset järjestöt, kuin 'lojaalisuusliitot' pahentavat vain asemaa, ja onnettomuudeksi ovat kautta lännen saattaneet työläiset ajattelemaan että kaikki lojaalisuusliitot ovat yhteydessä työväestölle vihamielisten ja unioita vastustavien liittojen kanssa."

Syyt jotka aiheuttavat teollisuuslevottomuuksia, tunnetaan siis, mutta mihinkään tepsiviin toimenpiteisiin voittojen poistamiseksi ei ole ryhdytty. Ellemme ota lukuun sitä, että on koetettu kaikilla keinoilla pitää työväestö tietämättömänä siitä, että sotavoitot ovat laskemattoman suuret ja työväestön oikeudet riistetyt melkein olemattomiin. Kun sellaista sallitaan tapahtua ja korporatsioneilla on täysi valta julistaa "saksalaismielisiksi" kaikki ne jotka vieläkin taistelevat oikeuksiensa puolesta, niin pahennetaan siten vain asemaa, kuten valiokunnan kertomuksessakin sanotaan.

Oletko hankkinut Toverille uuden tilauksen tällä viikolla?

Millä olisikaan suurempi vaikutusvalta!

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 1, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Niiden mailmaa mullistavien voimien seassa, jotka nykyisin kaikkialla myllertävät, on muuan tekijä, jonka vaikutusvaltaisuus kyllä yleisesti tunnustetaan, mutta jonka suhteen sittekin ikäänkuin heittäydytään välinpitämättömyyteen, koska se ei muka ole niin välttämättömästi vaikuttamassa, kuin teräs ja tuli.

Tarkotamme sanomalehdistöä — täkäläistä katulutkalehdistöä.

Päästäkseen selville sen myrkyllisestä vaikutuksesta yleiseen mielipiteeseen ja miten se sitä tietä vaikuttaa mailman tapahtumiin, tarvitsee vain seurata nykyisin täkäläistä porvarilehdistöä. Englannin kielen sanavarasto ei ole sille riittänyt parjattessaan ja vääristellessään työväenliikkeen toimintaa kaikilla aloilla, vaan on kaikista mailman kielistä kuletettu uusia voimasanoja ja lauseparsia, jotta entisiin normeihin kyllästynyt toimittaja voisi oikein sydämmensä pohjasta paljastaa halunsa iskeä alas ja polkea lokaan työväestön pyrkimykset.

Venäjän vallankumousliike on yksi niitä mailman suurtapahtumia, jonka tarkotusperien vääristelyssä ja halveksituksi saattamisessa ei täkäläisellä lehdistöllä ole ollut käytettävänään riittävää sanavarastoa lainailujenkaan avulla. Ei riitä yksin se, että sen tarkotusperiä koetetaan vääristellä, vaan sen menettelytavat maalataan mitä kauheimmiksi, tarkotuksella nostaa yleinen mielipide voimakkaana suuttumuksena jokaista sellaista vastaan täälläkin, joka uskaltaa puolustaa työläisten taisteluja missään maassa, tai missään muodossa käytyjä, varsinkaan Venäjän työläisten.

Hillittömässä työläisvihassaan ja kansanvaltaisuuden vainossaan menee sanomalehdistö nykyisin niin pitkälle, että se ikäänkuin hykertelee käsiään kuullessaan saksalaisten hyökkäyksen Venäjän työläistasavallan kimppuun. Kasakkalaumojen harjottamista teurastuksista ei puhuta mitään, eikä saksalaistenkaan, mutta bolshevikien käymä vastataisteluu kuvaillaan mitä kauheimmilla väreillä.

Se maalataan tuhat kertaa kamalammaksi, kuin saksalaisten Belgiassa harjottamat julmuudet, vaikka tietty totuus on, että jos mikään on huomiotaherättävä Venäjän työläisten taistelussa, on se ollut se inhimillisyys, jota aina uudelleen ja uudelleen sanansasyöneet lurjukset, sellaiset kuin esim. Kaledines ja entisen tsaarihallituksen ministerit ovat saaneet osakseen.

Kun sotilasjoukko oikeutetussa vihassaan kerran tappoi erään entisen pyövelinsä, erään kenraali Dukhonin, jonka sotilastensa keskuudessa harjottamat julmuudet hakevat vertojaan historian kauheimpien joukosta, niin maalasi täkäläinen sanomalehdistö siitä kauhean jutun punakaartilaisten ja bolshevikien raakalaisuudesta. Mutta kun saksalaiset ovat silponeet punakaartilaisia, on siitä korkeintaan mainittu, ja silloinkin annettu ymmärtää, että se niille on oikein.

Venäjän vallankumouksellisia ei täällä ymmärretä, ja se johtuu täkäläisen sanomalehdistön vaikutusvallasta, joka on täydellisesti vastainen kumousliikkeelle. Tsaarin valtaistuimelle asettaminen olisi sille paljoa mieluisempi uutinen, kuin tieto Saksassa tapahtuneesta vallankumouksesta, tsaarin voitto merkitsisi taantumuksen ja itsevaltiuden voittoa, ja Saksan vallankumous taas kansanvallan voittoa ja sodan loppumista.

Ja jos minkään maan sanomalehdistöllä olisi syytä vaieta toisten maiden oloista, niin amerikalaisella olisi. Täällähän ovat rauhallisten ihmisten murha ja pahoinpitelyt aivan päivänjärjestyksessä. Etelässä poltetaan ja silvotaan neekereitä kuin eläimiä, ilman että niistä olisi edes ketään aiottukaan asettaa syytteeseen. Niiden täkäläisten matkustajien, jotka ovat olleet sodan ajalla Pietarissa, täytyy myöntää, että siellä on vallinnut verrattain mallikelpoinen järjestys sen jälkeen kuin bolshevikit pääsivät valtaan; — kuten on luonnollistakin, tulihan pyövelitsaarin mukana kukistetuksi Venäjän ja koko mailman rikoksellisin ja rappeutunein laitos: täkäläinen virkavaltainen poliisi, jonka vertaista tuskin löytyy täkäläisistä suurkaupungeistakaan, niin räikeitä paljastuksia kuin niiden poliisilaitoksista on toisinaan tehtykin.

Jos täkäläiselle sanomalehdistölle koettaisi hakea vertauskuvaa, olisi siksi ainoa sopiva lapamato, tuo ilettävä olio, jonka elinsuhteet jo sinänsä saattavat yköttämään, ja jonka suvunjatkamisenetelmäkin on niin luonnoton, että sen täytyy harjottaa sitäkin omassa itsessään. Sen ilettävämpää oliota ei ole — ellemme ota lukuun täkäläistä suomalaista katulutkalehdistöä.

Meillä olisi tuskin ollut syytä antaa tälle jutulle mitään huomiota, tässä, ellei asianlaita olisi sillä tavalla, että työläiset pitävät yllä sen sanomalehdistön, joka aina kaikkialla tappelee niitä vastaan. Sellainen järjettömyys tekee vaikeaksi käsittää työläisiä ollenkaan, ellei tässäkin suhteessa ota huomioon tämän saman lehdistön vaikutusta, ja aseta sen kontolle runsaan osan syytä.

Kuinka mailmaa tehdään turvalliseksi kansanvallalle

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 1, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

"Me emme tavottele alueval-tauksia emmekä sotakorvauksia, tarkotuksenamme on vain järjestyksen palauttaminen. Venäjä on anarkian keskipisteenä. Tuo tauti uhkaa saastuttaa koko Europan. Sivistynyt Europa tietäköön, että saksalaiset ovat järjestyksen edustajia Europassa." Niin kuuluyat sanat Saksan itärintamalla olevan armeijan ylipäällikön, prinssi Leopoldin viimeisessä hyökkäyskäskyssä Venäjää vastaan.

Siis saksalaisrosvot, jotka tunkeutuvat rauhan kannalla olevaan puolustamattomaan maahan, ovat "sivistyneen" riistäjä-Europan "järjestyksenvalvojia" — nämä vallankumouksen pyövelit.

Eikä tämä ole ainoa virallinen todistus Saksan viimeisen hyökkäyksen vastavallankumouksellisesta luonteesta. Kaval Kühlman, Saksan ulkoministeri, joka oli Brest-Litovskissa esiintynyt muka kansanvaltaisen rauhan kannattajana, lausui puheessaan valtiopäivillä: "Me emme enää voi luottaa Venäjän rauhallisiin aikeihin, ja meidän tulee huolehtia siitä, että rauha ja järjestys tulee jälleen palautetuksi Suomessa, Itämerenmaa kunnissa ja vallattuihin alueihin rajottuvissa maakunnissa." — Siis samalla hetkellä kun Saksa lähettää murhaajalaumansa puolustamattomiin maihin toimittamaan uusia turvattomain ihmisten joukkoteurastuksia, se "ei enää voi luottaa Venäjän rauhallisiin aikeihin." Saksalainen militarismi ei ollut erittäin miellyttävä silloinkaan kun se oli vain alastoman raaka; vielä inhottavammaksi se tulee koettaessaan näytellä tekopyhyyttä.

Mutta Saksa ei ole tässä yksin. Niitä näyttää olevan muitakin aineksia, jotka — elkä saaden salaista kannatusta, tahi ainakin myötätuntoisuutta sellaiseltakin taholta, mistä sitä vielä nykyään tuskin voidaan uskoa mahdolliseksi — pyrkivät keskittämään kaikki saatavissa olevat voimat Venäjän vallankumouksellisen hallituksen eli **itse vallankumouksen** tuhoamiseksi. Yksi liittoutuneista valloista, Rumania, on jo ilmisodassa bolshevikeja vastaan; Rumanian armeija on yhtynyt Ukrainan kapitalistien radaan ja itsevaltiuden palauttamiseksi taisteleviin kasakkajoukkoihin.

Vielä muuan kuvaava seikka. Lenin ja Trotski olivat kaikkien maitten kapitalistilehdistön mukaan mitä kauheimpia maanpettureita, kun he hankkivat rauhaa Saksan ryövärihallituksen kanssa. Mutta Ukrainan ja Rumanian erikoisrauhan puuhista ei kellään ollut pahaa sanaa sanottavana; nämä lyödyt sankarit eivät muuta voineet, niiden täytyi alistua olojen pakosta — ja niitä säälittiin. Mutta bolshevikit, jotka viimeiseen saakka kokivat taistella erikoisrauhaa vastaan ja saada yleisrauhan neuvottelut käyntiin, niitä viinataan kuin hulluja koiria ja kiristetään kaikin tavoin: kielletään luotto, peruutetaan sotatarvelähetykset, estetään elintarpeitten saanti. Suomen lahtarikaartit saavat mielin määrin murhata nälkiintynyttä työkansaa — nehän ovat "sivistyksen pelastajia"; rumanialaiset sissit, saksalaiset sotahurtat, radan ja muitten taantumuksellisten keräämät kasakkaparvet — ne saavat tuhota turvattomia ja viattomia ihmisiä joukottain; se ei haittaa mitään, kunhan se vain kohdistuu "anarkisteihin", vallankumouksellisiin sosialisteihin ja bolshevikeihin. Jaappanin ja muiden liittoutuneitten laivastot ahdistavat heitä Vladivostokista käsin, samalla kuin saksalaiset länneltä. Suomen työväen hallitusta koettaa Saksa kukistaa aseilla, liittoutuneet viljanvientikiellolla. Riistäjäin internatsionaali on siis täydessä rynnäkössä niin Venäjän kuin Suomen todellista kansanvaltaa — sosialisteja — vastaan.

Juuri sillä viikolla kuin saksalaiset, kaikista rauhanteoista huolimatta, alottivat tämän "järjestyksen - palauttamis"-hyökkäyksensä Pietaria kohden, on läntisellä rintamalla tavattoman hiljaista — liittoutuneitten "miehukka pienempi kuin monee viikkoon". Arvaattekos, mistä syystä?

Joshan bolshevikit eivät ole mitään muuta saaneet aikaan, on heidän ainakin onnistunut paljastaa nykyisen mailmanjodan väärentämätön luokkaluonne.

MAILMANKATSOMUKSIA

SAKSA LUJEMPI LAIHANA KUIN LIHAVANA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 1, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Jos. Milo Hastings aikakauslehdessä Physical Culture on oikeassa, olisi Saksaa vastaan ylläpidetty laivastosulku ollut saksalaisille vain eduksi eikä ollenkaan vahingoksi. Näin hän kirjottaa:

"Sodan alkaessa oli Saksan kansa mailman ylensyöneintä väkeä; se herkutteli oluella ja makkaralla, ja mailma luuli, että ruokatarpeitten pidätyksellä nuo suursyömärit teutoonit piankin saadaan nöyryytetyiksi. Mutta ruokatavaravarastojen ehtyessä Saksa pani väkensä määräannoksille, pakotti sen kiristämään vyötään ja sillä lisäsi sen taistelukuntoa. Nyt saksalaiset ovat kolme vuotta tapelleet niukoilla annoksilla ja hämmästyttäneet mailmaa taistelutarmollaan. Tyhmä metsästäjä se, joka ei paljoa mieluummin ottaisi hätyyttääkseen lihavaa ja yltäkyllästä leijonaa kuin laihaa ja nälkäistä; puuttumattomalla oluella ja makkaralla mässäävä Saksa olisi ollut ehkä helpommin lannistettavissa kuin se nälkäannoksilla elävä, joka nämä viimeiset kolme vuotta on pitänyt puolensa koko mailmaa vastaan.

Vihollisen nälkään näännyttäminen on tehotonta, ellei se ole todellista nälkiinnyttämistä, eikä vain liikojen ruokavarojen pidättämistä. Tarmokkaimmallaan on sekä kansa että yksilö silloin kun se käyttää ravintoa vain sen verran, minkä se parahiksi tarvitsee, jotta lihakset pysyisivät kovimmassa terässään. Tähän tilanteesen päästäkseen täytyy ruuankäyttö supistaa 10—25 prosenttia vähempään siitä määrästä, minkä ihmisolio söisi, jos saisi mielin määrin ahmia kuin jauholla ruokittu syöttösika."

KURITTAVAT YHDYSVALTOJA.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 1, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Pilkka ja halveksuminen on uudelleen pääsäveleenä siinä nuotissa, jolla Saksan sanomalehdistön on käsketty lukijakunnalleen puhua Yndysvaltain sotatoimista. Niinpä oli puolivirallisessa Kölnin lehdessä taannoin seuraava makupala:

"Brittiläiset sanomalehdet ehdottavat, että presidentti Wilsonin viimeinen puhe kongressille julkaistaisiin lentolehtisenä, joita brittiläiset ilmalijat pudottelisivat Saksan ja Itävallan alueille. Me hyväksymme tämän ehdotuksen — hiukan parannettuna, nimittäin siinä muodossa, että nuo lentolehtiset valmiiksi niputettuina lähetettäisiin suoraan saksalaisille hylkypaperin kauppiaille, sillä ne ovat ainoat henkilöt, jotka niille voivat antaa pienintäkään arvoa. Koska saksalaisessa sanomalehdistössä tuo uskomattoman joutava lörpötys jo on ollut julkastuna, olisi tuon puheen levittäminen enää meille aivan liikanaista hyväntahtoisuutta. Vastalahjaksi me ehdotamme, että loordi Lansdownen kirjelmää levitettäisiin brittiläisen armeijan keskuudessa."

Sama Kölnin lehti julkasee Amerikan sotasihteeri Bakerin puheen, jossa uudistettiin Yhdysvaltain vakaa aikomus poistaa hohenzollernismi ja hapsburgismi, — otsakkeella "Jänkki-typeryyttä".

SUOLATTU MAJESTEETTI.

Se asterialainen, joka suomensi korvakuulolta oppimansa englanninkielisen sanan "insult" (herjata) sisäänsuolaamiseksi, kehuessaan, että "se aikoi sisäänsuolata minua, mutta tulikin saamaan nokalleen" — se astorialainen ei ole yksinään tuonlaatuisen käännöksen teossa.

Josef II:n ollessa Itävallan keisarina saapui hänen luoksensa Vieniin Marokon lähetystö, ja sen johtaja luki keisarille saksankielisen tervehdyksen, jonka marokkolainen tulkki oli latinalaisen tekstin mukaan tätä tilaisuutta varten sommitellut. Muuten se oli paikallaan, mutta lopussa oli seuraava oudonlainen toivotus: "Kaikkivaltias pankoon suolaan Teidän Majesteettinne ikuisiin aikoihin." Tulkki näet ei ollut varmasti tiennyt latinalaisen sanan "conservare" (varjella) merkitystä, vaan oli katsonut sitä sanakirjasta ja sieltä nähnyt, että se sana joissakin tapauksissa merkitsee myös "suolaan panemista", nim. kun on kysymys sellaisten ruokatavarain säilyttämisestä, joita ei "kaikkivaltiaskaan" voi ilman suolaamatta kovin kauan varjella pilaantumiselta.

"EPÄSUOSIOON" JOUTUNUT.

Ruotsin kuninkaan Kustaa III:n yksityissihteeri oli joutunut oikullisen herransa epäsuosioon, ja sentähden häneltä oli kielletty pääsy kuninkaalliseen linnaan. Siitä huolimatta vaadittiin hänen hoitamaan virkatehtävänsä, kuten ennenkin, ja asiakirjat lähetettiin hänen loitolla olevaan yksityisasuntoonsa. Paitsi sitä, että tällainen menettely oli loukkaavaa sihteerille, tuotti se myös suurta hankaluutta viran kunnollisessa hoidossa. Siitä päästäkseen hän turvautui omituiseen keinoon.

Hän tiesi, että kuningas joka päivä määrätyllä ajalla ratsastaa sitä katua, jonka varrella sihteeri asui. Niinpä varasi hän siksi ajaksi tikapuut asuntonsa ikkunaa vasten. Niille asettui hänen parranajajansa; itse hän seisoi avatussa ikkunassa, valmiiksi saippuoituna, odotellen kuninkaan tuloa. Kun kuningas ratsasti ohi, seisoi parturi tikapuilla ikkunan ulkopuolella ajelemassa sisäpuolella seisovan sihteerin partaa. Kuningas ei malttanut olla pysähtymättä ja kysymättä syytä tuollaiseen menettelyyn. Vastaukseksi huusi sihteeri: "Teidän Majesteettinne, tuo parturi on joutunut minun epäsuosioon. Olen kieltänyt hänen astumasta huoneeseeni, mutta tehtävänsä täytyy hänen siitä huolimatta suorittaa!" Naurahtaen ratsasti kuningas edelleen, mutta seuraavaan päivänä kutsutti hän yksityissihteerinsä takaisin linnaan.

Sokeakin kana löytää jyvän.

Äkeimmän newyorkilaisen työväensyöjälehden "Evening Sunin" johtavassa toimituskirjotuksessa lausutaan sanasta sanaan:

"Ennenkuin meidän valistumattomat työläisemme alkavat yhdistää voimiaan ja asettautua, ei täällä meillä voi olla mitään todellista bolshevikejä."

Jospa se jätkä, jonka kynästä tuo lause on tipahtanut, aavistaisi, miten likelle totuutta se sattui...

HUOMAAVAINEN ISÄNTÄ.

Irlannin varakuningas, loordi S., antoi kerran suuret päivälliset, joille hän kutsui maan kaikki aatelliset. Aterian aikana huomasi tarkasilmäinen isäntä, että eräs vieraista salaa pisti taskuunsa kokonaisen paistetun kukon. Vaikka loordi S. muuten oli hyvin vierasvarainen, suututti tuollainen ahneus häntä melkolailla. Heti hän nousi paikaltaan, otti täyden kastikemaljan, meni tuon vieraan luo ja mitä suurimmalla kohteliaisuudella lausui: "Se kukkopaisti ennättää iltaan mennessä kuivaa liiaksi—sallikaa minun kaataa vähän kastiketta mukaan!" Ja niin tyhjensi hän kokonaisen kuumaa kastiketta vieraan taskuun.

SENSUURISTA,

joka nykyisen edistyksen, vapaudea ja kansanvaltaisuuden ajan kunniaksi taas on pantu voimaan kaikissa sivistysmaissa, kirjotti kuuluisa saksalainen runoilija Heinrich Heine kokonaisen luvun "Suurteos"-nimiseen kirjaansa. Tuo luku oli tämän näköinen:

XII.

Saksan sensuuri

pölkkypää

"On hengenvaarallisempaa

olla sylilapsena Englannissa kuin sotamiehenä Ranskassa" — sellaisella kirjotuksella varustettuja julistuksia on naulattu kaikkialle Englannissa sikäläisten lastensuojelusyhdistyksien toimesta. Kaikissakin liittoutuneissa maissa on ryhdytty tarmokkaasti taistelemaan lasten suojelemiseksi sotatilanteen aiheuttamilta vaaroilta.

SYY.

Palovakuutus-asiamies (kyläpolisille palotarkastuksessa): — Tuli ei näy päässeen kovinkaan suureen vauhtiin. Vahinko on verraten vähäpätöinen. Naapurit lienevät kiitettävällä innolla rientäneet sammuttamaan?

Poliisi: — Koko kylän väkihän sinne töytäsi... Sillä miehellä ei ole ainoatakaan ystävää tässä kylässä...

Sotilaita karaistaan kaikella tavalla.

Neiti Margaret Wilson, presidentin tytär, tulee laulamaan sotilaille idän harjotusleireillä, kertoo New Yorkista lähetetty sähkösanoma.

Heikkous ymmärtää teollisuusunionismia ja sosialismia

Eräs laji lahkolaisuutta, joka tahtoo käydä kumouksellisesta sosialismista, väittää taloudellisen unionismin, kaikenlaisen, tarpeettomaksi, jopa vahingolliseksikin työväen luokkataistelussa. Se on tämä lahkokunta, joka on antanut ja antaa parhaat aseet syndikalisteille sosialistipuoluetta vastaan. Nämä "mahdottomat" (impossibilistit) kypsyttivät aikoinaan hyvän maaperän meidänkin järjestössämme sille antipolitilliselle, kaiken valtiollisen toiminnan vastustusliikkeelle, jonka hedelmät ovat saavuttaneet kypsyytensä, eivätkä suinkaan ole työväenluokan vihollisille karvaat.

Canadassa tämä koulukunta on vuosien kuluessa pitänyt sylkiastiain ympärillä monta "viisasta" neuvottelua, siteeraten Marxia, mutta ymmärtämättä häntä siinä kuinka se vallankumous oikein tapahtuu. Vaikkapa ovatkin ollet pienilukuinen joukko, niin sittekin ovat he onnistuneet erinomaisesti loihtimaan esiin väsymystä ja mahdottomuuden tunnetta sosialismia ja unionismia kohtaan niin suuressa määrin työväen keskeen että sen haitallinen vaikutus on näitä liikkeitä kohtaan myönnettv ilmeisenä tosiasiana.

Ja kuten aivan luonnollista, on tuo toivottoman mahdottomuusopin koulukunta itsekin kohta surkastunut olemattomiin. Tälläkin puolen rajan sitä on. Puolueemme keskuudessakin, amerikalaisten toverien joukossa on sillä huomatuita edustajia. Ei ole kauan kun eräs puolueemme osasto Oregonista esitti, että yleisäänestyksellä tämä puolue julistaa ohjelmakseen tuon canadalaisen koulukunnan ohjelman.

Washingtonin valtiossa tuon suunnan voimakkaana edustajana on m.m. tov. Boström, entinen puolueemme valtiokirjuri. Tov. B. on kieltämättä rehellinen ja vilpitön toveri. Mutta hän ei vaan näytä jaksavan kohota ymmärtämään sosialismin ja teollisuusunionismin kokonaisperiaatteita, eikä sovittaa teorioidessaan nämä molemmat työväenluokalle välttämättömät taisteluvälineet yhtä arvokkaiksi aseiksi luokkasodassamme kapitalisteja vastaan. Onpa noilla "mahdottomilla" opeilla tulkkinsa vielä meilläkin. Toverin numossa 45 on sievä näyte miten teollisuusunioista ja sosialismista silloin voilaan kirjottaa, puhua ja aiatella, kun ei ole niihin tutustuttu.

Kuinka voidaan oikein puhtaana sosialismina esittää aivan tälle puolueelle vastakkaista. Ken haluaa tutustua impossibilismiin, lukekoon mainitusta numerosta 3:lta sivulta kirjotuksen "Teollisuusunioitten heikkous". Ja ken haluaa tutustua sosialismiin ja unionismiin, lukekoon huolella Toverin toimitussivuja, joissa nämä kysymykset ovat viime aikana saaneet osakseen puolueemme periaatteidenmukaisen käsittelyn.

Teollisuus-unionismi on tosin, käsitykseni mukaan, jäänyt liian lyhyelle selostelulle, josta voi osaksi tulla syytä edellä viittaamanilaisten kirjotusten synnylle.

Leo Leino.

Yksivero-järjestelmä

Yksiverojärjestelmä on yhteiskunnallinen oppi, jonka tarkotuksena on verotuksen kautta saada yhteiskunnassa sellaiset muutokset aikaan, että köyhyys, kurjuus ja kaikki yhteiskunnalliset epäkohdat poistuisivat.

Opin perussisältönä on se, ettei ole verotettava yhteiskunnallisiin menoihin mitään muuta kuin maanomistajia. Tämän verotuksen kautta he luulevat saatavan ne muutokset aikaan, mitä nykyään kipeästi kaivataan. Sen opin etevin edustaja on ollut amerikkalainen Henry George. Saman suuntaisia yhteiskuntaoppeja ilmeni Europassa jo niin varhain, kuin 17:llä vuosisadalla, jolloin muuan taloustieteen koulukunta nimeltä fysiokraatit edustivat joksikin samanlaista oppia. Siihen aikaan kauppakapitalismi ja kohoava tehdasteollisuus ajoi jo jossain määrässä uudenaikaiset yhteiskunnalliset ristiriidat näkyviin. Maanomistus ja raaka-ainetuotanto olivat sinä aikana suurimpia rikkauksien lähteitä. Siinä vedettiin se johtopäätös, että ainoastaan maalla ja raaka-aineilla on todellista arvoa. Fysiokraatit pitivät kauppaa ja tehdasteollisuutta arvoja tuottamattomina toimina, kehittivät sille sen teorian, että koska maa on rikkauden lähde, niin verotus on kohdistettava ainoastaan maahan. Sen aikaisesta yksivero-opista ei ollut mitään käytännöllistä hyötyä, ja se jäikin suurelta yleisöltä melkein huomaamattomaksi, homehtumaan teoreetikkojen kirjahyllyille.

Henry Georgen oppi sensijaan on aikoinaan herättänyt suurta huomiota tässä maassa ja Europassa. Sen kannattajina on ollut suuria kirjailijoita, kuten esim. Venäjällä Leo Tolstoi ja Suomessa Arvid Järnefeld, joka on suomentanut Georgen pääteoksen: "Edistys ja köyhyys". Kaikkialla filosofisissa piireissä on ollut hänen oppinsa ihailijoita: olletikin sellaiset henkilöt, jotka eivät käsittele yhteiskuntakysymystä tieteen valossa, ovat ihastuneet siihen. Puolioppineissa piireissä on Georgea pidetty aikoinaan jonakin ihmenerona ja uuden yhteiskuntaopin keksijänä.

Sosialistien mielestä hän ei ole muu kuin ympäristönsä ja aikansa lapsi. Me lähdemme siitä tosiasiasta, että yksilön ja yleisön ajatukset ja opit pääasiallisesti ovat sellaiset, minkälaisissa yhteiskuntaoloissa he elävät. Teemme pienen katsauksen niihin oloihin, joissa George eli, Californiassa, 1870 ja '80 luvuilla.

California on yksi niitä uudenaikaisia siirtokuntia, joka on tullut pian asutuksi: sinne on tulvimalla tulvinut siirtolaisia. Se kultalöytö, mikä siellä tehtiin v. 1848, sai alun siirtolaisuudelle. Kultaa oli aluksi helposti saatavissa, sitä huuhdottiin jokien ja purojen äyräiltä, — joka toimi ei kummankaan tuottanut vakiintuneita oloja. Silloin California oli seikkailijain hallussa. Vasta sitten kun kultaa täytyi ruveta kaivamaan maan sisästä, vakiintuivat olot. Sen mukana kehittyi maanviljelys, joka onkin siellä edullista: rikas maaperä ja ikuinen kesä tekevät maanviljelyksen suotuisaksi. Aluksi oli maata saatavana halvalla ja sitä haalivatkin jotkin silloin haltuunsa suuret alat. Rikas luonto ja hyvät ulkomaan satamat saivat aikaan sen, että vilkasliikkeisten paikkojen väkiluku kasvoi nopeasti ja sen mukana maanarvo kohosi satumaisesti. Niillä ihmisillä oli onni myönteinen, joilla oli paljo maata hallussaan. He tulivat yhtäkkiä upporikkaiksi ilman minkäänlaista hyvitystä yhteiskunnalle.

Tällaisista yhteiskuntaoloista on George yksivero-oppi kotosin. Hän hyökkäsi ankarasti sitä epäkohtaa vastaan, joka on ominainen nykyisessä yhteiskunnassa, nim. että maanarvon kohoaminen menee yksityisten hyväksi. Hän sanoo: "Maata ei ole kukaan tehnyt ja kenellekään